

Там на брезата се гнезда чернеят,
 Под нея вие се тревясал пжт
 И около му макове цжфтят,
 Като сжрца се малки аленеят.

Там, градски шум когато ме пропжди,
 Отдхвам си вжз меката трева,
 И с часове мечтая за това,
 Което нема никога да бжде.

II

Обичам тихите вечерни часове,
 Когато от леса полжхва хладовина,
 Когато в сенките на стржмни вжрхове
 Заглжхва целата планинска котловина.
 Над скрити кжщици из гжстия шумак
 На тжнки ивици димжт се бавно точи,
 Блещукат светлини в дола потжнал в мрак
 Де селската река унесено клокочи.
 Унася всичко сжн, но сжн не иде мен —
 Когато всичко спи, сжбужда се душата
 Да жали сирота по недостигнат блен,
 На щастнето по страната непозната.

Г. П. ДОМУСЧИЕВ

СТИХОТВОРЕНИЯ В ПРОЗА.

1.

СЛЕД МНОГО ГОДИНИ . . .

И ето, след много години аз пак пойсках да вида неговия гроб Но в старото гробище, кждето царуваше пустота и безмжлвие, нищо не личеше вече. Там изничаха с любопитство и чжудване кржстовете на нови гробове. А местото, кждето преди много години легна моя мил другар от детинство, беше равно. Вместо кржст там глжхнеха гжсти бурени и царуваше забвение.